

UZASADNIENIE

Powód (...)Bank S.A. we W. wniósł przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. o zwolnienie od egzekucji pojazdu marki V. (...) numer rejestracyjny (...), zajętego u dłużnika A. Ś. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie Krzysztofa Kokoszko w sprawie egzekucyjnej K M 1541/13 (k.1).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na zakończenie egzekucji prowadzonej pod sygn. akt KM 1541/13. Z ostrożności wniesiono o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, że postanowieniem z dnia 04 listopada 2013 roku postępowanie egzekucyjne w przedmiotowej sprawie zostało zakończone z uwagi na całkowitą spłatę wierzytelności (k.31-33).

Pismem z dnia 07 listopada 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie Krzysztof Kokoszko poinformował tutejszy Sąd, iż postanowieniem z dnia 04 listopada 2013 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 1541/13 zostało prawomocnie zakończone, a przedmiotowy pojazd nie został sprzedany w drodze licytacji (k.46).

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Powód w niniejszej sprawie wniósł o zwolnienie od egzekucji pojazdu zajętego u dłużnika A. Ś. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie Krzysztofa Kokoszko w sprawie egzekucyjnej KM 1541/13.

Na gruncie niniejszej sprawy poza sporem było, że postanowieniem z dnia 04 listopada 2013 roku postępowanie egzekucyjne w przedmiotowej sprawie zostało zakończone z uwagi na całkowitą spłatę wierzytelności. Nadto pojazd marki V. (...) numer rejestracyjny (...) nie został sprzedany w drodze licytacji.

W tej sytuacji wydanie orzeczenia przez Sąd stało się zbędne, co z mocy art. 355 k.p.c. prowadziło do umorzenia niniejszego postępowania.

W punkcie drugim sentencji Sąd na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Niewątpliwie w okolicznościach niniejszej sprawy umorzenie postępowania wskutek zbędności wydania orzeczenia w sprawie musi być uznane za przegranie sprawy przez powoda, co zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. nakazuje obciążyć go kosztami postępowania. Analogiczna sytuacja występuje w okolicznościach kiedy zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę pozwaną – w takim przypadku stronie pozwanej należą się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie zostało wystarczająco wykazane przez powoda, że wytoczenie powództwa o zwolnienie zajętego samochodu osobowego spod egzekucji w dacie jego wytoczenia było celowe. Powód nie wykazał, aby przed wniesieniem pozwu w sprawie pozwany miał wiedzę na temat treści umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz wypowiedzenia dłużnikowi umowy kredytu. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że jeszcze przed wytoczeniem powództwa powódka skutecznie skierowała do pozwanego wniosek o zwolnienie należących do niej ruchomości spod egzekucji. Powództwo okazało się bezzasadne na blisko trzy miesiące po jego skierowaniu go do Sądu tj. w dniu 04 listopada 2013 r., a już z całą pewnością przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, tj. przed dniem 29 września 2014 roku – k. 40 a.s. tj. na około rok od zakończenia tegoż postępowania egzekucyjnego.

Mimo to powód przed wyznaczeniem terminu rozprawy i przed jej odbyciem nie cofnął powództwa wobec umorzenia postępowania przez komornika sądowego. Okoliczności te są w ocenie Sądu orzekającego nieusprawiedliwione zaniedbaniem leżącym po stronie osób reprezentujących powoda. Na marginesie jedynie wskazać należy, że powód nie wykazał dowodowo, że dochował należytej staranności informując pismem z dnia 22 lipca 2013 r. pozwanego – k. 14 a.s., iż zajęty pojazd opisany j.w. stanowi jego własność. Brak bowiem w materiale dowodowym niniejszej sprawy dowodu nadania i odbioru tegoż pisma przez pozwanego, a nadto brak dowodu, że powód domagał się skutecznie wystąpienia przez pozwanego do komornika sądowego z wnioskiem o zwolnienie pojazdu spod egzekucji i przedłożenia potwierdzenia dokonania tej czynności przez komornika w terminie 7 dni pod rygorem wystąpienia na drogę sądową ze stosowym powództwem. Pismo kierowane do komornika sądowego w dniu 22 lipca 2013 r. – k. 15 a.s. również zostało złożone przez powoda bez dowodu jego nadania i doręczenia. Z pisma przedłożonego przez pełnomocnika pozwanego z dnia 31 lipca 2013 r. (wraz z dowodem nadania stronie powodowej k. 44-45 a.s.) wynika natomiast, że mimo zaniedbań strony powodowej i pominięcia wobec nie dochowania należytej staranności, że pozwanego reprezentuje profesjonalny pełnomocnik pozwana spółka wykazywała, że w dniu zajęcia ruchomości strona powodowa posiadała według jej wiedzy 49/100 prawa własności przedmiotowego pojazdu, zatem mając na uwadze aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego dokonane zajęcie było zgodne z przepisami prawa, a nadto, że komornik sądowy złożył zapewnienie, że to prawo współwłasności nie będzie przedmiotem egzekucji, co potwierdziło ostatecznie orzeczenie z dnia 04 listopada 2013 r. Dodać w tym miejscu należy, że powód uzyskał własność pojazdu dnia 07 września 2012 r. natomiast do zajęcia doszło w dniu 10 lipca 2013 r., zatem gdyby powód zawiadomił w terminie ustawowym o nabyciu pojazdu, a dłużnik nie figurował w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców jako właściciel, do jego zajęcia najprawdopodobniej w ogóle by nie doszło. Uprawnionym jest zatem twierdzenie, że strona powodowa nie udowodniła wystarczająco, aby pozwany nie podjął działań zmierzających do wyłączenia spod egzekucji ruchomości stanowiących własność powódki, a tym, samym, że była ona zmuszona do wytoczenia powództwa z uwagi na upływ terminu z art. 841 § 3 k.p.c., co znamienne uczyniła to w ostatnim dniu, z którym ten termin upływał. Wobec powyższego zasądzenie na rzecz pozwanego od strony powodowej kosztów postępowania jawi się jako w pełni uzasadnione.

Na zasądzoną kwotę składa kwota 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata skarbową za pełnomocnictwo w wysokości 17 złotych.

Stosownie do powyższego orzeczono jak w punkcie I i II orzeczenia.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)